

ЧУДОМИР КАПНИ ДЕ!

chitanka.info

Застанал пред царските двери със сребърна чаша в едната си ръка и с лъжичка в другата, поп Миладин усърдно сипваше светата Христова кръв в зиналите под брадата му уста на богомолците, скарваше се на някоя жена и разтикваше от време на време с коляно натрупалите се в краката му дечурлига. Всеки бързаше да възприеме от божествената възкисела течност, да се освободи от сторените волни и неволни погрешения, за да почне отново пак да греши. До попа клисарят Петко Петъкът с велико изкуство бършеше устата на благочестивите бабички, като на булките изтриваше цялото лице до ушите. В пояса му стърчеше дръжката на алуминиевата лъжица, с която разтваряше насилствено устата на някое упорито дете.

Навалицата се виеше като смок от владишкия трон, минаваше край лявата страна на олтара, край восъчните образи на св. Георги Победоносеца и Йоана Кръстителя, които, смръщени, гледаха от иконостаса, блъскаше се, люлееше се и се сбиваше на топка около светиня му.

Дядо Цвятко Мандалът, малко по-отстрани, крепеше с лявата си ръка диска с нафората, а с дясната дробеше по-едрите парчета на помалки, боейки се, че няма да стигнат за всички.

Обичайната църковна тишина отдавна бе нарушена. Чуваше се тропот от подковани обувки, детски плач или пък някоя бабичка се провикваше:

— А бре, Дечо! А бре, луданчо, какво се вреш като шугав! Ами че смаза ми краката! Боже, прости ми!...

Залисан в изпълнение на великото тайнство, поп Миладин дигаше понякога глава, изсъскваше като усойница: „Ссст!“ — и пак се навеждаше да причестява.

Дечо Буйната, висок и едър като млад дъб козар, разтикваше с железните си лакти тълпата, риташе децата и бързаше да мине напред. Тежки кичури наплъстена коса покриваше челото му, а грамадното му тяло излъчваше острата миризма на пръч. Тъкмо беше наближил попа и се канеше да стъпи на първото стъпало и да подложи уста, остро козарско изсвирване разцепи настъпилата за миг тишина, прокълтя в олтара, завъртя се, завъртя около големия полилей и отлетя, та се сви като паяжина чак горе в кубето. Дечо се стъписа и изви глава. Откъм опашката на навалицата се обади тънкият и писклив гласец на Чакъровото козарче Кольо:

— Кратунката, кратунката, бате Дечоо! Да не я забравиш!

— Ахаа... — обади се Буйната. — Добре, че ме смисли!

Поп Миладин го изгледа свирепо, но Дечо не забеляза. Разкрачи се, зина с голямата си уста и прие светото причастие. След това не отиде да го бърше клисарят, а си излиза мустаците и без да мърда от мястото си, почна да рови из гънките на грамадния си пояс.

— Хайде! Поемай! Поемай нататък, че няма време! — сгълча го попът. — Тръгвай към нафората!

— Чакай малко, дядо попе! Не бързай толкова! Не е само до мене. Аз съм дошъл за пет души работа да върша — отвърна Дечо и пак се залута из безбройните гънки на пояса. Най-последно, забутана чак отзад на кръста му, намери една мъничка кратунка, поднесе му я под носа и рече:

— Сипи тук за още пет души!

Поп Миладин дигна глава и брадата му настръхна застрашително.

— Капни де! Сипни още пет лъжички за дяда Рача, за Стояна чичов и за другите там горе в гората. Козите ни пазят хората. Не можем всички да дойдем. Нафората пък ще я увия в ей това чевре. То е прано. Чисто е. Ха капни! Аз ще я запуша хубаво, ще им я занеса и ще им я разделя поравно.

Смутен от неочакваното предложение, попът се съгна крачка назад и го загледа вторачено.

— Ако ще сипваш — сипвай, ако не — да си вървя, че път ме чака. Христиени са хората, не са цигани. Целия пост са си изпостили с мене заедно. Голяма работа, че щял си да капнеш пет-шест капки в кратунката.

И като почака-почака, вгледан в разтрепераната брада на попа, и разбра, че няма да го огрее, тръсна глава, разтласка навалицата и без да си вземе нафора, закрочи сърдит с мечешките си крачуни към изхода, мърморейки:

— Наредба! Управия! Чунким толкоз артък вече!... Откога толкова сте я измодили пък, холан!...

Поп Миладин все още стоеше като втрещен. Един пъргав лъч танцуваше по поръсеното му с едри капки пот чело. Подскачайки на един крак, той ту кацваше на голямата брадавица на върха на носа му, ту се връщаше отново и заиграваше върху широкия му лоб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.